

Arrest

nr. 138 154 van 9 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2014 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 december 2014.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. ZWART die loco advocaat F. GELEYN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, namelijk hun problemen in Dagestan met de autoriteiten en onbekenden. Daarnaast halen ze geheel nieuwe asielmotieven aan die deel uitmaken van hun terugkeervrees, en die in verband staan met de vervolgingsfeiten die ze in het kader van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, doch die ze in het kader van hun vorige asielaanvraag niet hebben vermeld.

Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 111 725 van 10 oktober 2013 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat de situatie in Dagestan niet van die aard is dat er sprake kan zijn van willekeurig geweld ten gevolge van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: een verzoek tot inoverwegingname van hun tweede asielaanvraag van hun Belgische advocaat, met in bijlage twee Russische medische attesten en een Belgisch psychologisch attest die ze reeds naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag hebben neergelegd, een nieuw Belgisch psychologisch attest, een getuigenis van een medewerkster van het opvangcentrum in Rendeux waar ze met hun gezin verbleven hebben aangaande een medisch onderzoek waaraan verzoekster en hun zoon in België hebben deelgenomen, foto's van verzoekers smeedwerken, internetartikelen over voormalig burgemeester van Makhatchkala (Dagestan), Amirov Said, en een artikel van 'Amnesty International' over de situatie van advocaten in de Noordelijke Kaukasus.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissingen wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke niet worden ontkracht. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze hierbij enkel terugvallen op medische onderzoeksverslagen. De bestreden beslissing heeft echter terecht geoordeeld dat deze stukken geen sluitend bewijs vormen van de oorzaak van verzoekers psychische problemen: "Zo moet worden beklemtoond dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch kan hij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat deze stukken geen sluitend bewijs vormen van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Waar het nieuwe psychologische attest vervat in het verzoekschrift van uw advocaat melding maakt van symptomen van concentratie- en aandachtsproblemen zij benadrukt dat dit echter geen objectieve en uitgebreide analyse bevat dat uitsluitsel kan bieden met betrekking tot de ernst of draagwijdte van deze verklaarde concentratieproblemen, laat staan dat hieruit kan worden opgemaakt dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor u niet in staat zou zijn geweest een coherent en consistent relaas naar voren te brengen." Verzoeker brengen geen concrete elementen aan die deze bevindingen weerleggen. Ze komen immers niet verder dan het herhalen van en het volharden in hun reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze vaststellingen niet ontkrachten. Bovendien kan dienstig worden verwezen naar het, met gezag van gewijsde beklede arrest van de Raad nr. 111 725 van 10 oktober 2013 waarin ten aanzien van verzoekers vastgesteld werd dat "door eerste verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal evenmin melding werd gemaakt van enige psychologische problemen die haar zouden verhinderen correcte verklaringen af te leggen (administratief dossier, stukken 5 en 8)."

Het "Rapport d'évolution psychologique" d.d. 6 september 2014 gevoegd bij het verzoekschrift vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Hierin wordt immers louter bevestigd dat verzoeker symptomen vertoont van PTSD (posttraumatisch stresssyndroom), doch uit dit rapport valt geenszins af te leiden dat verzoeker cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. Derhalve is de Raad van oordeel dat verzoekers er geenszins in slagen aan te tonen dat de psychologische problemen van verzoeker aan de oorzaak liggen van de vastgestelde tegenstrijdigheden in het kader van hun vorige asielaanvraag noch vormt dit psychologisch rapport een sluitend bewijs van de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten vermits een arts/psycholoog weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch kan hij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van verzoekers psychische problemen.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu RvS> 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoekers verwijzen ter zake naar informatie aangaande de algemene situatie in Dagestan, doch slagen er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun relaas slagen verzoekers daar niet in.

Uit de door verzoekers bijgebrachte informatie blijkt evenmin dat er actueel voor burgers in Dagestan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 december 2014, voeren verzoekende partijen aan dat zij een nieuw stuk voorleggen dat aantoonde dat de leden van de familie nog altijd psychische problemen hebben. Voorts hebben verzoekende partijen geen commentaar op de beschikking. Op de vraag waarom het psychiatrisch verslag van 12 december 2013 niet werd bijgevoegd aan de tweede asielaanvraag of niet eerder werd vermeld, wijzen verzoekende partijen erop dat de sociaal assistente het waarschijnlijk te laat heeft opgestuurd.

Het door verzoekende partijen bij een aanvullende nota ter terechtzitting neergelegde document, met name een attest van het Gezondheidscentrum voor Vluchtelingen Exil d.d. 20 januari 2015 betreffende de psychotherapeutische opvolging van hun gezin(sleden), is niet van aard om afbreuk te doen aan de grond in de beschikking en de in bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Uit dit rapport blijkt dat verzoekende partijen te kampen hebben met psychische- en geheugenproblemen, doch er valt geenszins uit af te leiden dat hun cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zouden zijn een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. Verzoekende partijen slagen er aldus nog steeds niet in aan te tonen dat de psychologische problemen van eerste verzoekende partij aan de basis liggen van de vastgestelde tegenstrijdigheden in het kader van hun vorige asielaanvraag, noch vormt het bijgebrachte psychologisch rapport een sluitend bewijs van de door verzoekende partijen aangehaalde vervolgingsfeiten. Immers, zo weze herhaald, een arts/psycholoog kan weliswaar vaststellingen doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch kan hij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van verzoekende partijen hun psychische problemen.

Dit klemte des te meer nu verzoekende partijen in een eerste asielaanvraag, twee keer uitgebreid werden gehoord in mei 2013, en zij geen gewag maken van het feit dat verzoeker ernstige psychologische problemen kent, terwijl de advocaat sprak van “mogelijk zelfs trauma” op het einde van het gehoor, wat op geen enkele wijze werd aangetoond door verzoekende partijen.

Voorts leest de Raad in het arrest 111.725 van 10 oktober 2013 het volgende:

“2.2.4.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat de bewering van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor een psychologisch attest voorlegde niet wordt ondersteund door de stukken in het administratief dossier. Noch bevat de map “documenten” in het administratief dossier dergelijk attest (administratief dossier, stuk 19), noch blijkt uit de gehoorverslagen van eerste verzoekende partij dat zij inderdaad dergelijk attest zou hebben voorgelegd (administratief dossier, stukken 5 en 8). Tijdens haar eerste gehoor verklaart eerste verzoekende partij bovendien het volgende: “Legt u vandaag, behalve documentje van begin gehoor, nog nieuwe documenten neer? - Neen. Zijn er nog documenten onderweg? - Neen.” (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 06/05/2013, p. 8). Ook tijdens haar tweede gehoor verklaart eerste verzoekende partij uitdrukkelijk dat zij geen nieuwe documenten neerlegt (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 27/05/2013, p. 2). Dat eerste verzoekende partij een psychologisch attest zou hebben voorgelegd, mist derhalve feitelijke grondslag. Verzoekende partijen kunnen derhalve verwerende partij niet verwijten dat zij geen rekening heeft gehouden met dit attest en met de psychologische toestand van eerste verzoekende partij. Dienaangaande merkt de Raad nog op dat door eerste verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal evenmin melding werd gemaakt van enige psychologische problemen die haar zouden verhinderen correcte verklaringen af te leggen (administratief dossier, stukken 5 en 8).

Wat betreft het psychologisch attest dat verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift toevoegen (bijlage 4), stelt de Raad vast dat hieruit louter blijkt dat eerste verzoekende partij te kampen heeft met psychische problemen doch niet dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. Derhalve is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen er geenszins in slagen aan te tonen dat de psychologische problemen van eerste verzoekende partij aan de oorzaak liggen van de vastgestelde tegenstrijdigheden. Het argument van verzoekende partijen dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden kleine en niet-pertinente details betreffen, kan niet worden gevolgd door de Raad. Immers kan daarentegen worden vastgesteld dat de tegenstrijdigheden wezenlijke elementen betreffen die de kern van het asielrelaas van verzoekende partijen uitmaken. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag evenwel worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen – meer in het bijzonder de arrestatie van eerste verzoekende partij op 1 december 2010, de aanval waarvan eerste verzoekende partij op 6 juni 2011 het slachtoffer zou geworden zijn en de ontvoering van de enige zoon van verzoekende partijen – in het geheugen van verzoekende partijen zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. In dit licht kan ook het gegeven dat verzoekende partijen tijdens het gehoor emotioneel en onder de indruk waren van alle gebeurtenissen niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor de verschillende flagrante tegenstrijdigheden betreffende de kern van het asielrelaas van verzoekende partijen. De aangehaalde gebeurtenissen zijn immers dermate ingrijpend dat verzoekende partijen, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moeten zijn een coherent en correct verhaal te vertellen. De door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden aangaande de kern van het voorgehouden asielrelaas, die met bovenstaand verweer geenszins worden geneutraliseerd, tasten derhalve op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan aan.(...)” (eigen onderlijning)

Daargelaten de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen aangehaalde vermoedelijke reden van het niet eerder bij hun tweede asielaanvraag neerleggen of niet eerder vermelden van het psychiatrisch verslag van 12 december 2013, kan de Raad slechts vaststellen dat het merkwaardig is dat verzoekende partijen en hun raadsman geen melding hebben gemaakt tijdens het beroep naar aanleiding van de eerste asielaanvraag van de behandeling van eerste verzoekende partij bij een psychiater. Hoe dan ook, de Raad herhaalt, dat een arts/psycholoog weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt doet, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Verzoekende partijen stellen voor het overige geen commentaar te hebben op de beschikking.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS